

כך פועלת המכונה הגדולה בקריית-שמונה



בית המשפט שלא לעשות מעשה בלתי חוקי זה. אבל השופט בצפת פעל לפי חוקי החוק הפלילי ורסולי לפי פקודת החוק הגלילי.

כמנהל מחלקת הגבייה דואג רסולי ל-חלוקה נכונה של השלל הדרוש לשימון כל הברגים וגלגלי-השיניים-הטרופות של ה-מכונה. אחת השיטות הפשוטות היתה מ-בוססת על העבודה, שלרשות המועצה ה-מקומית העמדו 600 ימי עבודה בחודש, לצרכי עבודות ציבוריות במקום. ימי עב-דה אלה יכלו לספק פרנסה ל-25 פועלים קבועים, הועסקו בהם, למעשה, רק 10-15 פועלים יומיים.

אין פירוש הדבר שהכסף של שכר העב-דר דה בעד ימי העבודה הבלתי מנוצלים לא נגבה מן הממשלה. אדרבא, הוא שולם במ-לואו, שימש כתוספת משכורת בלתי חו-קית לאלה מעובדי המועצה המקומית ש-שמותיהם נכללו ברשימה שהוכנה על ידי רסולי.

הפעולה הזאת דרשה הכנה גמישה של כרטיסי עבודה נוספים, אותם יש לה-גיש למשרד העבודה כדי לגבות את השכ-ר. אם רסולי לא הוציא את עצמו מן הרשר-מה של הנהגים — אין זה אלא טבעי ב-החלט.

השיב לחוקרי העולם הזה קצרות: "איני משיב על שאלות מסוג זה!"

לבנות ולהיבנות בה

עיסקות דומות נעשו לא רק בכר-טיסי עבודה. כך, למשל, רכשה המועצה המקומית בשעתו טרקטור, שהיה מיועד ל-סינוי האשפה מתחומי המקום, נרכש בד-רכים רשמיות במחיר של 5650 ל"י.

אך איש כרסולי לא יכול היה להתעלם מן העובדה כי בישראל קיים הפרש בין המחירים הרשמיים לבין אלה שמשלם ב-רצון השוק החופשי. הטרקטור נמכר איפוא ליצחק שרייטר, אחרי שהלה הסכים להוסיף אלף ל"י על המחיר הרשמי, כרוח נקי ל-שליטי אהודיסטאן.

גורלם של אלף הל"י לוטה בערפל גלילי סמיך, אולם ברור כי מאותו יום היתה ה-מועצה המקומית צריכה להשקיע את כספי המסים של תושביה כדי לשלם לקבלן פרטי עבור איסוף הובל. קבלן זה היה שרייטר עצמו. הוא חתם על תווה לפי תשלום המו-עצה סך של 550 ל"י לחודש מכספי הצי-בור, תמורת פינויו היומי של הובל, בטרק-טור שהמועצה עצמה מכרה לו במחיר השמן.

כך יצאו שני הצדדים נהנים. המפסיד ה-יחיד היה האזרח, אבל אזרח זה אינו נוהג להתלונן בקריית-שמונה. הוא אינו רוצה שיסגרו לו את המים.

בניתיים המשיכה המדינה להיבנות, וגם קריית-שמונה. הבונה היתה, במקרה זה, ה-חברה הממשלתית-סוכנותית עמידר, המקימה היחידה של בנייני קריית-שמונה. רסולי הבין כי מסיבות לאומיות ופרטיות גם יחד אין הוא יכול להרשות שבניין הארץ יתנהל ללא פיקוחו.

לכן נתמנה גיסו, יעקב פנחס, כמנהל ה-חברה במקום. העובדה שפנחס איננו מבין כמעט אף מילה אחת בעברית, לא עמדה ל-מכשול. חשוב יותר היה ששליטי קריית-שמונה יהיו הראשונים להיכנס לדירות ה-יפות ביותר ואף להרחיב עליהן משנהו.

השיטה היתה פשוטה להפליא. האהודאי המקצועי היה נכנס לדירה שאותה קיבל תמורת תשלום חד-פעמי סמלי ושכר-דירה נמוך. אחרי כמה שעות או חודשים, היה האהודאי מפנה את הדירה ומוסר אותה ל-דייר אחר, תמורת דמי-רפתח לפי רוח הזמן.

• היה זה רסולי שבמשפט אחר (העולם הזה 973) דרש לדחות את ישיבת בית הדין בטענה המקורית שלא "הספיק להכין את עדותו".



הנים המאושר קשה לדעת מה היה גורלו של יעקב פנחס, אם דויד רסולי לא היה גיסו בדרך מקרה. בתור גיסו של שליט המו-עצה המקומית, חולש פנחס על עמ'דת מפתח, קובע מי יכנס לשיכון, מי יסאר בפחון הלוהט במעברה.

ביותר במקום משלם 60 ל"י. אנשים שאין נגדם חשבון מיוחד לטובה או לרעה, חל עליהם מס פשוט המקובל ב-כפרים הערביים בישראל ובכל משטר קו-לוניאלי דומה: מס גולגולת של 30 ל"י לשנה, בלי כל הודל של ההכנסה האישית, רמת המחיה או גודל השיכון, נוסף למס זה: התשלום עבור המים והחשמל, הנגבה גם הוא על ידי המועצה.

איש חריריים והשרירות

אגף המיבצעים של המכונה הגדולה מורכב מאיש אחד. זהו איש ב-על שתי זרועות, מבצעות, פשוטו כמשמעו, שמו דויד רסולי, לשעבר איכר במארקו, גבר מוצק בריא שריריים, מהסוג האהוד על אהוד אבריאלי.

היה זה אך טבעי שבעל השרירים זכה במשרה במועצה המקומית עוד בתקופה בה שלטה בקריית שמונה מועצה מקומית ממונה. בניגוד לחוק, הוענק לו על ידי שליטי קריית שמונה כבוד כפול. הוא שר-מש בעת ובעונה אחד גם כחבר המועצה וגם כפקיד שכיר שלה.

ברור שפקיד בעל שרירים כה אינטלי-גנטיים לא נשאר זמן רב בתחתית הסולם. הוא נתמנה כמנהל מחלקת הגבייה, ובאמ-ר עזותו הפכה הגבייה למכשיר הטרור ה-עיקרי של שליטי אהודיסטאן, מלבד לשכת העבודה והמשטרה. היה זה הוא שחזר וניתק את המים והחשמל בכל הדומנות, גם לאחר שהוזהר פעמים רבות על ידי

המורד העקשן. יוסף פרץ קיבל הכשרה טובה כעולה חדש בירושלים ובהר-טוב. שם בא במגע לראשונה עם מכונת הדיכוי המשתלסלת על יסובי העולים החדשים. בקריית-שמונה פועל פרץ כמזכיר הפועל-המזרחי, מרכז טביבו את גרעין המתלוננים נגד שלטון אנשי אהוד וחיינו רחוקים מלהיות בטוחים ושלווים.

שום את ילדיהם, בהתאם לזכותם הקבועה בחוק, לבית-הספר הממלכתי הדתי. האיש שהיה מנהיגה של תנועה זו היה יוסף פרץ, שהוא מזכיר סניף הפועל-המזרחי במקום. פרץ עמד בפרץ. לכן היתה הבעייה הראשונה לסלק את פרץ מן המקום, למשך שבוע הרישום. ההזדמנות באה מן השמים: עוד ביום הראשון של הרישום התקיימה ההפגנה המפורסמת, שלא היה לה כל קשר עם בעיית רישום הילדים (ראה הכתבה ה-ראשונה).

פרץ, שידע כי מחכים לאמתה הקלושה ביותר על מנת לשים אותו במעצר, נזהר להתרחק ככל האפשר מההפגנה ומשתתפיה, אחרי שניסה קודם לכן להשקיט את הרוחות ולהזהיר מפני מעשי-אלימות. בשעה שקרו, למרות אוהרותיו, מעשי-האלימות, נמצא פרץ במשטרה, שאלה נקרא לביורו עניין קודם.

אולם המשטרה בקריית-שמונה האמינה בהחלט בפיצול האישיות. אומנם, פרץ ישב בזמן ההפגנה במבצר-המשטרה, יחד עם קציניה, אולם זה לא הפריע לאסור את מידי לאחר ההסגנה כאחד המשתתפים המ-סוכנים בה.

כדי להוציא מכלל פעולה לחלוטין, הוח-ק פרץ בבית-הסוהר הידוע-לשימצה בטבר-יה במשך 12 יום, הוכה מכות אכזריות כ-מעט יומיים. כמסרעה, הוכה פרץ עוד ב-י קריית-שמונה, בשעת המעצר, עלידי הקצין אליהו דביר ומפקד המשטרה ראש-פינה מ-פקח ראשון שלמה קולמן.

דביר עוד הוסיף כמה מלים מעודדות: "אלו הית בחוק, הייתי יורה בך!"

התקפה לאשה הרח

אחרי שטוהרה האווירה ופרץ סר-לק, התחיל הטרור להשתולל באין מפריע:

• שרה אלגרבלי, בחודש השמיני של הר-יונה, שרשמה את ילדה לבית-הספר הדתי, לא קיבלה טיפול בקופת-חולים, אם כי היא משלמת מסים כסידורם. אמר לה הפקיד ירו-חם: "לכי לאנשים שלך! לכי לפרץ!"

האשה קיבלה התקפת עצבים חמורה, ו-היה צורך להעבירה לטיפול לבית-חולים. יעקב שמון שבר את רגלו בתאונת-עבודה. לרוע המזל, ביצע פעולה זאת ימים אחדים אחרי שרשם את בנו לבית-הספר הדתי. הוא פנה לקרן-הביטוח של פועלי ה- (המשך בעמוד 18)